

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 listopada 2020 r.

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 842/19	
1.USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.	M. K.	Czyn z punktu I aktu oskarżenia, przy przyjęciu, że oskarżony uporczywie uchylał się od łożenia alimentów na rzecz syna D. K. i naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Czyn z punktu II aktu oskarżenia, przy przyjęciu, że oskarżony uchylał się od łożenia alimentów na rzecz syna D. K..	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Oskarżony był ojcem D. K. i miał na jego rzecz łożyć alimenty w kwotach po 400 złotych miesięcznie. Oskarżony uchylał się od łożenia tych alimentów	- zeznania J. S., - częściowo wyjaśnienia oskarżonego, - zaświadczenie Komornika,	-k.16v-17,131v-132, - k. 78-80,90-91,131v, - k. 4, - k. 82,	

<p>w okresach od dnia 7 października 2014 r. do dnia 12 stycznia 2017 r. i od dnia 26 lipca 2017 r. do dnia 15 czerwca 2018 r.</p> <p>Oskarżony był uprzednio skazany za uchylenie się od łożenia alimentów, odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i czynu z punktu II aktu oskarżenia dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary.</p>	<p>- odpis wyroku, - obliczenie kary, - karta karna.</p>	<p>- k. 111, - k. 109-110.</p>	
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.</p>	<p>M. K.</p>	<p>Czyn z punktu I aktu oskarżenia, przy przyjęciu, że oskarżony upoczywie uchylał się od łożenia alimentów na rzecz syna D. K. i naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.</p> <p>Czyn z punktu II aktu oskarżenia, przy przyjęciu, że oskarżony uchylał się od łożenia alimentów na rzecz syna D. K..</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

Częściowe wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego.	Niewiarygodna część wyjaśnień oskarżonego.	k.78-80,90-91,131v.	
1.OCena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.	<p>zeznania J. S.,</p> <p>wiarygodna część wyjaśnień oskarżonego</p> <p>Dokumenty w postaci:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zaświadczenia Komornika (k.4), - odpisu wyroku (k.82), - obliczenia kary (k.111). 	<p>Zeznania pokrzywdzonej zasługują na wiarygodność, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego (k.78-80,90-91,131v) i zaświadczeniu Komornika (k.4).</p> <p>Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w części w której przyznał się do uchylania się od łożenia alimentów, gdyż w tej części są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej, ugodzie (k.5) i zaświadczeniu Komornika (k.4).</p> <p>Wskazane obok dokumenty zostały uznane za podstawę ustaleń faktycznych, gdyż zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, ich autentyczność nie budzi wątpliwości i strony ich nie kwestionowały.</p>	

<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1.2</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w części w której podał, że w 2017 r. płacił alimenty na rzecz syna, gdyż nie znajduje to potwierdzenia w zaświadczeniu Komornika (k.4). Należy zauważyć, że oskarżony nie przedstawił żadnych dowodów wpłat należności na poczet alimentów. Oskarżony wiedział ile wynosiły alimenty, skoro zawarł ugodę sądową (k. 5), wiedział zatem ile pieniędzy musiał zarobić by przy uwzględnieniu wydatków i kosztów własnego utrzymania przesłać kwotę 400 złotych na rzecz syna D. miesięcznie. Oskarżony w tym czasie był zdrowy, zdolny do pracy, nie miał na utrzymaniu innych dzieci. Oskarżony w okresie od stycznia 2017 r. do lipca 2017 odbywał karę izolacyjną (por. obliczenie kary z k. 111), ale ten okres nie został uwzględniony w zarzutach. Stan zdrowia oskarżonego nie uniemożliwił mu</p>	

		wykonania pracy pozwalającej na zarobienie pieniędzy potrzebnych do spłaty alimentów i wystarczających do utrzymania, a pracował dorywczo i zarabiał do 1.500 złotych miesięcznie (oświadczenie oskarżonego z k. 78).	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	II. art. 209 § 1 i 1 a k.k. III. art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.	M. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżony był ojcem D. K., wiedział, że pozostawała na utrzymaniu jego byłej partnerki, ponadto znał wysokość alimentów, wiedział zatem ile musiał zarobić pieniędzy, by przekazać na rzecz syna kwotę odpowiadającą alimentom. Podkreślić należy, że była partnerka oskarżonego utrzymywała się z niewysokiego wynagrodzenia za pracę i świadczeń socjalnych. W tym czasie oskarżony musiał mieć dochody, skoro był w stanie			

przeżyć i zaspakajać swoje potrzeby. Gdyby syn oskarżonego musiał liczyć tylko na jego pomoc, nie zaspokoiłby nawet podstawowych potrzeb. Przemawia to więc za uznaniem, iż uprawniony do alimentacji znajdował się w sytuacji narażenia na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. W okresie od dnia 7 października 2014 r. do dnia 12 stycznia 2017 r. oskarżony mógł świadczyć pracę, miał możliwości zarobkowania, a nie przekazał żadnych kwot pieniężnych na rzecz alimentów.

Należy zwrócić uwagę, że w dniu 31 maja 2017 r. uległa istotnej zmianie treść przepisu art. 209 k.k. Ustawa z dnia 23 marca 2017 r. (Dz. U. poz. 773) wprowadziła bowiem odpowiedzialność w art. 209 § 1 k.k. za uchylanie się od łożenia alimentów na rzecz osoby uprawnionej, o ile wynika to z orzeczenia sądowego, a suma zaległości alimentacyjnych przekroczyła 3-krotność miesięcznych świadczeń. Natomiast surowszą odpowiedzialność wprowadził przepis art. 209 § 1a k.k., zgodnie z którym podlega odpowiedzialności ten kto uchylał się od łożenia alimentów i ponadto naraził osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb

życiowych. Poprzednio obowiązująca treść art. 209 § 1 k.k. przewidywała karę grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2, jeśli sprawca uporczywie uchylał się od wykonywania obowiązku utrzymania osoby uprawnionej, przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Ze względu na uregulowanie art. 4 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie stanu prawnego korzystniejszego dla oskarżonego. Odnośnie art. 209 § 1 k.k. przed zmianą ustawy i art. 209 § 1a k.k. po zmianie ustawy zagrożenie karą i podstawowe znamiona czynu zabronionego nie różnią się między sobą. Przepisy te różnią się znamionami odnośnie „uporczywości”, która występowała w poprzedniej ustawie, a nie obowiązuje od 31 maja 2017 r. oraz tym, że obowiązek alimentacyjny powinien wynikać z ustawy, czego nie przewidywała poprzednia ustawa. Oskarżony jest osobą zdolną do podjęcia pracy zarobkowej i wywiązania się z obowiązku alimentacyjnego wobec syna, o czym świadczy, że przez cały przypisany mu okres uchylania się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego pracował dorywczo i był zdolny

do pracy. Prowadzi to do uznania, że należy zastosować wobec oskarżonego stan prawny obowiązujący po wejściu w życie ustawy z dnia 23 marca 2017 r., przy przyjęciu, że uporczywie uchylał się od łożenia alimentów.

Należy zwrócić uwagę, że istota przestępstwa niealimentacji polega na tym, że niemożność zaspokojenia potrzeb życiowych następuje na skutek uchylania się od obowiązku opieki przez jedną z osób zobowiązanych, nawet jeśli uprawniony ma zaspokojone wszystkie podstawowe potrzeby na skutek zwiększonego wysiłku innej osoby lub instytucji publicznych. W tej sytuacji nie można uznać, że utrzymywanie syna oskarżonego przez jego matkę, wspieraną przez państwo, poprzez świadczenia socjalne, zwalniało oskarżonego z obowiązku alimentacyjnego.

Niewątpliwie natomiast zdolności zarobkowe oskarżonego były zmniejszone, przez to, że nie miał stałej pracy, ale jego sprawność fizyczna nie była ograniczona.

Czyn oskarżonego powinien być uznany za występki stypizowany w art. 209 § 1a k.k., gdyż uporczywie uchylał się od łożenia alimentów,

określonych orzeczeniem Sądu, zaległość alimentacyjna przekroczyła 3-krotność miesięcznych świadczeń, wskutek czego jego syn został narażony na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Nadmienić, że wskazane w zarzucie aktu oskarżenia imię syna jest zapewne omyłką pisarską, gdyż niewątpliwie jego syn ma na imię D. (k.5).

W okresie wskazanym w punkcie II aktu oskarżenia, czyli od dnia 26 lipca 2017 r. do dnia 15 czerwca 2018 r. oskarżony nie zmienił swego zachowania, nadal nie łożył alimentów na rzecz syna (zaświadczenie Komornika z k. 4), nie przyczynił się do zaspokojenia jego potrzeb życiowych (jak wynika z zeznań matki dziecka oskarżonego), a był zdolny do pracy i pracował dorywczo. W tym czasie była partnerka oskarżonego utrzymywała się z niewysokiego wynagrodzenia za pracę i świadczeń socjalnych. Natomiast oskarżony musiał mieć dochody, skoro był w stanie przeżyć i zaspakajać swoje potrzeby. Gdyby syn oskarżonego musiał liczyć tylko na jego pomoc, nie zaspokoiłby nawet podstawowych potrzeb. Przemawia to więc za uznaniem, iż uprawniony do alimentacji znajdował

się w sytuacji narażenia na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Należy zwrócić uwagę, że oskarżony był uprzednio skazany za uporczywe uchylanie się od łożenia alimentów na rzecz syna D.. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt II K 72/15 został za to skazany na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby (k.82). Kara ta została zarządzona do wykonania (k.110), oskarżony odbył ją w okresie dnia od 29.10.2016 r. do dnia 12.01.2017 r., od dnia 11.02.2017 r. do dnia 25.07.2017 r. (k.111).

Zarzut aktu oskarżenia związany z działaniem w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. został zatem potwierdzony, gdyż oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne.

1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Punkt z wyroku odnoszący się

Przytoczyć okoliczności

		do przypisanego czynu	
M. K.	II. III. IV.	II. III. IV.	<p>Okoliczności obciążające:</p> <ul style="list-style-type: none"> - brak jakichkolwiek wpłat na rzecz alimentów oraz jakichkolwiek form wsparcia syna, - uprzednia karalność, w tym raz za podobny czyn (k.109-110). <p>Okoliczności łagodzące:</p> <ul style="list-style-type: none"> - brak. <p>Karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i ogólnej za przestępstwo uchylania się przez oskarżonego od łożenia alimentów na rzecz syna powinna być kara 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Okoliczności obciążające:</p> <ul style="list-style-type: none"> - brak jakichkolwiek wpłat na rzecz alimentów oraz jakichkolwiek form wsparcia syna, - uprzednia karalność, w tym raz za podobny czyn (k.109-110), - odbycie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności za uchylanie się od łożenia alimentów na rzecz syna D.. <p>Okoliczności łagodzące:</p> <ul style="list-style-type: none"> - brak.

		<p>Karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i ogólnej za przestępstwo uchylania się przez oskarżonego od łożenia alimentów na rzecz syna powinna być kara 8 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Kara łączna została orzeczona przy zastosowaniu znacznej absorpcji kar, ze względu na ich związek przedmiotowy i podmiotowy.</p>
<p>1.6. inne zagadnienia</p>		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>I. Zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. do odpowiedzialności karnej oskarżonego należy zastosować ustawę względniejszą dla oskarżonego. Spośród wielokrotnych nowelizacji Kodeksu Karnego</p>		

<p>wymienić należy ustawę z dnia 19 czerwca 2020 r. (Dz. U. poz. 1086), która wprowadziła surowszą możliwość wymierzenia kary łącznej, poprzez orzeczenie jej w wymiarze powyżej najsurowszej kary jednostkowej. Prowadzi to do przyjęcia jako ustawy względniejszej dla oskarżonego tej obowiązującej przed 24 czerwca 2020 r.</p>		
<p>1.Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>VI.</p>	<p>Oskarżony nie ma stałej pracy, a po uprawomocnieniu się wyroku może odbyć kolejną karę izolacyjną, ponadto powinien spłacać alimenty, a obowiązek alimentacyjny trwać będzie jeszcze co najmniej 7 lat, jeśli nie ulegną zmianie okoliczności faktyczne ani prawne sprawy. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych.</p>	
<p>1.Podpis</p>		